

משיכת החבל הגדולה

י. מרקל

ניגש אליו ואמר "שלום ידידי. הנה אני,
הצב! קום וברך אותי כראוי, כמו שמברכים
ידיד!"

הפיל הביט משתומם על הארץ. תחילה הוא
לא ראה שם כלום, אבל כשהתבונן טוב
גילה צב קטן. הוא קם ושאל באי-רצון "איך?
למי אתה קורא ידיד?"
"לך! לך אני קורא ידיד. ומי יכול להיות ידידי
טוב יותר מאשר הפיל העצום?"
"אל תחשוב את עצמך חשוב מדי! אינני
ידידך" ענה הפיל בכעס "למה הנך מתגאה
בכל היער בכוחך הגדול? האם אתה חזק
כמוני? זה מצחיק ממש!"
אבל הצב ענה "למה לא. אני חזק בדיוק
כמוך. הכוח לא תלוי בגודל הגוף. ואם אינך
מאמין, בוא ונעשה ניסיון. כבר מחר נארגן
תחרות משיכת חבל. תראה שאוכל לעמוד
מולך."
"אל תגזים. אני יכול למחוץ אותך ברגל
אחת" אמר הפיל.

הצב חשב את עצמו תמיד למישהו מיוחד.
הוא הלך ביער ובשדה, התנפח בגאווה
וסיפר "אנחנו, הפיל, הבהמות ואני, הננו
הידידים הטובים ביותר, כי שלושתנו חזקים
ואף חזקים יותר מכל החיות האחרות."
כך הוא התגאה וכמובן שדבריו הגיעו
לאוניהם של הפיל והבהמות. שניהם צחקו
בקול "איזה שטויות! היצור הקטן הזה רוצה
להיות חזק כמונו? ממש מגוחך!"
מובן שהדברים של שני הגדולים הגיעו
לאוזניו של הצב וזה כעס נורא. "ככה זה?
הם מזלזלים בי. עוד אוכל להראות לשניהם
משהו!"
הוא פגש את הפיל ביער. הפיל שכב שם,
בעל חדק ארוך כקילומטר, אוזניים גדולות
כמו בתים וארבע רגליים כמו עמודים. הצב

חושב שאפחד מהממדים שלך? לדעתי ששנינו חזקים באותה המידה כי הכוח אינו תלוי בגודל הגוף. ואם אינך מאמין בכך, נוכל לבדוק זאת מחר בבוקר. נתנסה במשיכת חבל. מי שינצח הוא החזק שבין שנינו. אבל אם לא נצליח לגבור זה על זה סימן שכוחותינו שווים ונוכל לקרוא זה לזה ידיד.

הבהמות צחק מהרעיון של הצב, אבל הסכים. הצב מסר לו את הקצה השני של הליאנה ואמר "הנה הקצה שלך. כשמחר בבוקר תרגיש שמישהו מושך בליאנה, סימן שאני מוכן לתחרות. ואז תתחיל למשוך. לא נפסיק למשוך עד שהדבר לא יוכרע." למחרת בבוקר ניגש הצב לאמצע של הליאנה ומשך בה. הפיל תפס מיד את הקצה שלו בחדק, הבהמות לקח את קצה הליאנה בין שיניו ותחרות המשיכה הגדולה החלה. כל אחד משך בקצה שלו, והליאנה נמתחה ביניהם. פעם החבל זז לכוון אחד,

"אולי אתה מפחד לנסות מולי?" מובן שהפיל לא יכול היה לסרב והסכים באי-רצון לתחרות. "טוב" אמר הצב "אם אחד מאתנו ימשוך את השני אליו, הוא החזק יותר. אם לאו, הרי שכוחותינו שווים ונוכל להיקרא ידידים." הצב הלך ובדרך חתך מהעץ חבל מליאנה ארוכה. הוא הביא את קצה הליאנה לפיל ואמר לו "הנה הקצה שלך. כשמחר בבוקר אמשוך בקצה השני, משוך גם אתה בקצה שלך. כך נמשוך עד שאחד מאתנו ימשוך את השני אליו." אם הקצה השני של הליאנה הלך הצב אל האגם, שם חי בהמות. הבהמות ישב במים והצב קרא "ידידי, באתי לבקר אותך! צא וברך אותי, כפי שצריך לברך ידיד!" הבהמות יצא על החוף והתיז מים סביב. "מה אמרת? למי אתה קורא ידיד?" "לך, כמובן. האם יש כאן עוד מישהו?" ענה הצב "אבל הבה לא נתווכח. האם הנך

פעם לכוון שני, אך אף אחד מהמתחרים לא יכל היה למשוך אליו את השני.

הצב הביט על הליאנה המתוחה וצחק בהנאה. אז הלך משם, מצא לו אוכל לארוחת בוקר והשאיר את השניים מושכים בכוח בליאנה. אחרי שאכל ונח החליט "הבה נראה האם שני הטיפשונים האלה עדיין מושכים."

כשהגיע לאמצע הליאנה ראה שהיא עדיין מתוחה ואף אחד מה מתחרים לא גבר על השני. פעם זז החבל ימינה, פעם שמאלה, אבל ללא הכרעה. ואז הוא חתך את הליאנה באמצע. היא התפרקה ושניהם, הפיל והבהמות נפלו על ישבניהם, כל אחד בצדו.

הצב לקח אז את הקצה הקרוע והלך איתו אל הפיל, שעמד מודאג ושפשף לו את הישבן הכואב. "שלום צב! אף פעם לא חשבתי שאתה חזק כל כך!" אמר "כשהחבל נקרע נפלתי וקיבלתי מכה

חזקה. אכן, אנו שווי כוח. צדקת. הכוח לא תלוי בגודל הגוף."

הצב היה מרוצה מאוד והלך עם הקצה של החבל גם אל הבהמות, וזה אמר "מי היה מאמין. נכון, כוחנו שווה. משכתי ומשכתי ולא יכולתי להזיז אותך, למרות שאני גדול ממך בהרבה. צדקת. כשהליאנה נקרעה, נפלתי למים ולו לא הבוץ הרך, הייתי בוודאי נפגע קשה. אכן, הכוח לא תלוי בגודל הגוף."

מאז שלושתם, הצב, הפיל והבהמות נעשו לידידים של ממש, ותמיד יושבים ביחד בכל אסיפה ודיון של חיות היער.